

CAMİ ÂDÂBÎ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'ddîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân! Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme teslîman kesîren ennehû kâl:

إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ، كَانَ فِي صَلَاةٍ، مَا كَانَتْ
الصَّلَاةُ تَحْبِسُهُ؛ وَالْمَلَائِكَةُ يُصَلُّونَ عَلَى أَحَدِكُمْ،
مَا دَامَ فِي مَجْلِسِهِ الَّذِي صَلَّى فِيهِ، فَيَقُولُونَ: اَللّٰهُمَّ
اغْفِرْ لَهُ، اَللّٰهُمَّ ارْحَمْهُ، اَللّٰهُمَّ تَبَّ عَلَيْهِ؛ مَا لَمْ يُؤْذِ
فِيهِ، مَا لَمْ يُحْدِثْ فِيهِ

(ش. وابن جرير عن أبي هريرة)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 44/8 (*İzâ de hale ehadükümü'l-mescide, kâne fî salâtin, mâ kâneti's-salâtu tahbisuhû; ve'l-melâiketü yusallûne alâ ehadüküm, mâ dâme fî meclisihi'llezî sallâ fîhi, feyekülûn: Allâhümme'rhamhu, allâhümme tûb aleyhi; mâ lem yu'zi fîhi; mâ lem yuhdis fîhi*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Rabbimiz dünya ve ahiret saadetine cümlelerinizi nâil eyleyip, cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin... Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şeriflerinden bir miktar okuyup tefeyyüz etmek, dinimizi taallüm eylemek üzere toplandık.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-u pâkine, bizlerden aciz nâçiz bir hediye-i Kur'âniyye olsun diye ve onun cümle âl'inin, ashâbının, etbânının ruhlarına hediye olsun diye; hasseten Peygamber Efendimiz'in mânevî varisleri, ümmetin emanet edildiği irşad ile vazifeli sâdât ve meşâyih-i turûk-u aliyyemizin ruhlarına, cümle evliyâullahın, sâlihlerin, velîlerin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin ruhlarına; cümle hayır ve hasenat sahiplerinin. hassâten şu camiye yapan, genişleten, tamir eden, tevsî eden hayır sahiplerinin ruhlarına;

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemeye gelen siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş olan bütün geçmişlerinin, sevdiklerinin, kardeşlerinin, ahbablarının ruhlarına;

Bu eseri cem ve te'lif eylemiş olan Gümüşhâneli Ahmed Ziyâüddin Efendi Hazretleri'nin ruhuna ve bu hadîs-i şerîfleri bize kadar nakil ve rivayet etmiş olan alimlerin, râvilerin ruhlarına hediye olsun diye;

Sâir mü'minîn ü mü'minât ve müslimîn ü müslimât kardeşlerimizin ruhlarına da Allah ikram eylesin, cümlesinin ruhları şad olsun, kabirleri nur dolsun, makamları a'lâ, dereceleri yüksek olsun, Rabbimiz onları da bizleri de rahmetine erdirsin diye; ömrümüzü rızâ-i Bârî'ye uygun, Peygamber Efendimiz'in yolunda geçirelim, Rabbimizin huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım diye, Firdevs-i A'lâ'da Peygamber Efendimiz'e komşu olalım diye bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Namaz İçin Mescidde Oturan Namazda Gibidir

Okuyacağımız hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 44. sayfasında 8. hadis-i şerif ve devamıdır:

Efendimiz SAS, Ebû Hüreyre RA'ın bize nakil ve rivayet eylediğine göre buyuruyor ki:¹

¹ İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.I, s.402, no:4093; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.322, no:19074; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III,

إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ، كَانَ فِي صَلَاةٍ، مَا كَانَتْ
الصَّلَاةُ تَحْبِسُهُ؛ وَالْمَلَائِكَةُ يُصَلُّونَ عَلَى أَحَدِكُمْ،
مَا دَامَ فِي مَجْلِسِهِ الَّذِي صَلَّى فِيهِ

فَيَقُولُونَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ، اللَّهُمَّ ارْحَمْهُ، اللَّهُمَّ تُبِّ
عَلَيْهِ؛ مَا لَمْ يُؤْذِ فِيهِ، مَا لَمْ يُحْدِثْ فِيهِ

(ش. وابن جرير عن أبي هريرة)

RE. 44/8 (*İzâ dehale ehadükümü'l-mescide kâne fî salâtin, mâ kâneti's-salâtu tahbisuhû, ve'l-melâiketü yusallûne alâ ehadüküm, mâ dâme fî meclisihî'llezî sallâ fîhi, feyekülûn: Allâhümme'rhamhu, allâhümme tûb aleyhi; mâ lem yu'zi fîhi; mâ lem yuhdis fîhi*)

(*İzâ dehale ehadükümü'l-mescide kâne fî salâtin*) “Sizden biriniz mescide girdiği, mescide dâhil olduğu zaman namazda sayılır, namazda olur, namazda olmuş gibi sevap kazanmaya devam eder durur. (*Mâ kâneti's-salâtu tahbisuhû*) Namaz orada tuttuğu müddetçe, namaz niyetiyle orada beklediği müddetçe namazdaymış kadar çok sevabı almaya devam eder durur.”

Sevabı yazılmaya başlıyor ve devam ediyor. Ama sebep namaz ise!

Namaz onu orada tutmuyorsa, namazdan başka bir sebep varsa o ayrı.

“—Hele Şu namaz da bitsin de mendili yayarım, ondan sonra para toplarım...”

“—Birisi var, namaz kılsın da onunla bir konuşma yapacağım...”

Olmadı! Niyet başka! Namaz için ise, namaz orada tuttuğu muddete o zaman namazdaymış gibi sevap almaya devam eder durur.

(*Ve'l-melâiketü yusallûne alâ ehadüküm, mâ dâme fî meclisihi'llezî sallâ fîhi*) “Ve namaz kıldığı o oturma yerinde olduğu muddete, melekler sizden birinizin üzerine salât u selam getirir, dua eder dururlar.”

İki Şey anlıyoruz:

Bir; namaz kılıncaya kadar beklediği muddete namazda sayılıyor, oradan sevap kazanıyor.

İki; namaz kıldıktan sonra namaz kıldığı yerde oturduğu muddete melekler ona dua edip duruyorlar, salât u selam getirip, onun için Allah'tan rahmet isteyip duruyorlar.

Tabii meleklerin duası da kabul olur. Allah meleklerine öyle dua ettirdi mi, meleklerin dua ettiği kimse nice hayırlara erer. O melekler derler ki:

(*Allâhümme'rhamhu*) “Yâ Rabbi! Bu kuluna rahmetini ihsan et, bu kuluna rahmeyle yâ Rabbi!” derler.

Başka? (*Allâhümme tûb aleyhi*) “Yâ Rabbi sen bu kuluna teveccüh eyle, bu kulunu rahmetine mazhar eyle, bu kuluna rahmeyle ve lütfeyle, teveccüh eyle!” derler.

Şartı var: (*Mâ lem yu'zi fîhi; mâ lem yuhdis fîhi*) Orada kimseyi ezalandırmadıkça ve orada abdestini bozacak bir şey yapmayıp abdestli olduğu müddetçe! Demek ki abdesti kaçarsa, o zaman iş bitiyor. Abdestini kaçırmadığı müddetçe ve kimseye eza vermediği müddetçe!”

Muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ hazretlerinin rahmeti çoktur, bize rahmetini ihsan etmek için, küçük sayılabilecek bizim için çok kolay sebepleri vesile ediyor, lütfediyor. Bir şey yapmadan veriyor:

Namaza gidiyorsunuz, namazı bekliyorsunuz; namazdaymış gibi sevap veriyor. Namazı bitiriyorsunuz; oturduğunuz müddetçe melekler dua ediyor, insan sevap kazanıyor.

Bu hadîs-i şerîfte ne var?

Namaza erken gelmenin, ezan okunmadan camiye gelmenin çok kârlı olduğuna dair işaret var. Zaten bu hususta hadîs-i şerîfler de var. Ezan okunduğu zaman gelenin sevabı başka, ezan okunmadan evvel gelenin sevabı başka, daha önce gelenin sevabı başka, ezan okunduktan sonra gelenin sevabı daha az; derecelenme var. Bir insan Allah'ın evine geldi mi, erken gelişine göre mükâfatı daha çok oluyor.

Cami; Allah'ın evi, Allah'a ibadet edilen ibadethane. Bu mülkün sahibi Allah, burası Allah'a ibadet edilen yer ama dışarıda çeşitli şeyler pislikler, kötülükler, çirkinlikler, fenalıklar dönüyor. Mescidler Allah'a ibadet edilen yer olduğundan Allah'ın evleri sayılır. En büyüğü en kıymetlisi en şerefli Kâbetullah'ın

olduğu Mescid-i Haram. Ondan sonra bütün mescidler -isterse üstü hurma dallarıyla örtülmüş çardak olsun- hepsi Allah'ın evi sayılır.

Ve Allah'ın evine gelen her misafire Allah'ın ikramda bulunması mutlaka olacak. Ev sahibi evine gelene mutlaka ikram eder ya, Allah da gelen kimseye bir ikramda bulunacak.

b. Mescid Yaptırmanın Mükâfatı

Hadis-i şerifte şöyle bildiriliyor:²

مَنْ بَنَى لِلَّهِ مَسْجِدًا، بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

(ت. خز. عن عثمان؛ ه. طس. حل. عن علي؛ حم. والبخاري عن عمر)

(Men benâ li'llâhi mesciden, bena'llâhu lehû

² Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.250, no:5298; Tirmizî, *Sünen*, c.II, s.135, no:319; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.70, no:506; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.167, no:11712; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.I, s.351; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.268, no:1291; Hz. Osman RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.243, no:737; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.313, no:3259; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.II, s.180; Hz. Ali RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.20, no:126; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.432, no:304; Hz. Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIII, s.231, no:437; Ümm-ü Habîbe RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IV, s.411, No:2534; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.81, no:2939; Ukaylî, *Duafâ*, c.VII, s.305, no:1703; Hz. Aişe RA'dan.

Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.II, s.123, no:912; Vâsile ibn-i Eska' RA'dan.

Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.V, s.330, no:1047; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. Cürçânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.131, no:135; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.649, no:20728, 20753; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.124, no:21678.

beyten fi'l-cenneh) “Kim Allah rızası için, içinde ibadet edilsin, benim de bir hayrım olsun diye bir mescid bina ederse, Allah da ona cennette bir köşk ihsân eder.”

Eğer parası az da yol kenarında namaz kılınsın diye dört tane direği dikmiş de arasına dalları uzatmış, üstüne yaprakları örtmüş, çardak yapmış, namazgâh yapmışsa bile o sevabı gene alır.

Hatta o mescidlerin, o namazgâhların temizlenmesi, süpürülmesi bir kenara; temizlenmesi o kadar sevap ki o süprüntüler hûri kızlarının mehirleri oluyor. Hûri kızları ile evlenecek de düğünde mehir lazım; altın lazım gümüş lazım vs. Çeşitli hadîs-i şerîflerde; o onun gibi kıymetli oluyor, diye bildirilmiş.

Demek ki, namaza erken geleceğiz, caminin adabına riayet edeceğiz; girerken dua var, Peygamber Efendimiz’e salât u selâm getireceğiz:

اَللّٰهُمَّ افْتَحْ لَنَا اَبْوَابَ رَحْمَتِكَ

(*Allahümme’ftahlenâ ebvâbe rahmetike*) [Allahım, bize rahmet kapılarını aç!] diye sağ ayağımızla gireceğiz; içeride gürültü patırtı etmeyeceğiz, Allah’ın evinde saygısızlık sayılabilecek işleri yapmayacağız, kimseyi ezâlandırmayacağız.

Ezâlandırmanın çeşitleri vardır: Yüksek sesle bağırıyorsun, kendi kendine okuyorsun, o bile

bazen sağdakini soldakini ezâlandırıyor.

Geçen gün birisi geldi, diyor ki;

“—Hocam, camide birkaç defa yer değiştirmek zorunda kaldım. Bir adam var, onun yanında namaza durmak hiç istemiyorum. Çünkü namazında okuduğu kıraatini öyle yüksek sesle okuyor ki, benim aklım karışıyor. Onun için onun yanında durmak istemiyorum.”

Demek ki üzüyor; yanındakinin aklını karıştırdığına göre, ibadetinin aksattığına göre o bile doğru değil. Fıs fıs, yavaş yavaş, kendisi duyacak gibi okuyacak.

Bir de ezâlandırmak; itmek kakmak, hakaret etmek olabilir.

Mesela temiz niyetli birisi camiye yeni geliyor; annesi-babası, komşusu teşvik etmiş, sevaptır demiş vs. Zavallı, camiye ilk defa geliyor geliyor. Bilmiyor, yanlış bir şey yapar mıyım filan diye ürkek bir kuş gibi korkuyor. Hacı babanın birisi oradan bastonunu sallıyor:

“—Höt, öyle yapılmaz!”

Eyvah! Öbür taraftan bir başka hacı;

“—Öyle yapma!” Eyvah!

“—Öne gittin, geriye kaldın, şöyle yaptın böyle yaptın!..” Bizim bir komşu vardı, diyor ki;

“—Hocam, bir kere camiye gittim bir daha gitmem!”

“—Neden?”

“—Ödüm patladı, hacı babalardan ödüm patla-

dı.” diyor. Tabi ilk geliyor, hatalı yapmış. Bilmiyor.

“—Elin öyle bağlanmaz, ayağın öyle tutulmaz; parmağını öyle kaldıracak, şu şöyle olacak...”

Dur bakalım adamcağız daha yeni yeni öğrenecek. Sen ilk önce bir tanış: “Kimsin?” de, hâlini bir anla, bir güzel birkaç söz söyle.

Önce güzel söz söyleyeceksin!

Bak Allah’tan bile bir şey isterken önce ne diyoruz?

(*El-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn*) diyoruz. Allah’a bir hamd ediyoruz. Onun şanını övecek sözler kullanıyoruz, (*Er-rahmâni’rrahîm*) diyoruz, (*Mâliki yevmi’d-dîn*) diyoruz. Neden sonra (*İhdina’s-sırâte’l-müstakîm*) diyoruz. Her şeyin bir adabı var.

Birisine bir nasihat edeceksen bile, ilk önce bir methet:

“—Allah razı olsun, iyi ki camiye gelmişsin. Allah sevabını bol etsin, Allah sevdiği kullar arasına seni de katsın... Ama ben şöyle bir şey duydum acaba senin bu hususta başka bilgin mi var?”

“—Yok, amca ben de bilmiyordum, böyle yaptım. Teşekkür ederim...” diyebileceği gibi olsun.

Bağırıp çağırıp da eza etmemek lazım, o da bir eza olabilir. Şefkatli olmamız lazım.

Küçük çocuklar ön safa geliyor, ondan sonra bir tokat yiyor; bir daha cami deyince tokat aklına geliyor, tokadı görünce cami aklına geliyor!

Ters şartlandırılmış oluyor!

Dövmeyeceksin, yumuşak konuşacaksın! Gülüşürler, tamam. Çocuk; ikisi bir araya geldi mi onun omzuna o vurur, ötekisine vurur, tamam. Aralarına girivereceksin:

“—Sen şöyle dur bakalım, aferin. Sen şurada dur bakalım, aferin sana. Maşallah...” filan diyeceksin.

Aralarına gir, şöyle bir idare et, sevdirebilir. Bunların hepsi eza etmek bâbında, eza edilmemesi için söylediğim, hatırıma gelen şeyler oluyor.

Namazdan önce namazdaymış gibi sevap kazanıyor, namazdan sonra da meleklerin duasına mazhar oluyor, gene kâr ediyor.

Melekler ona ne diye dua ediyorlar?

“—Yâ Rabbi, bu kuluna rahmeyle!” Rahmeylemek ne demek?

“—Yâ Rabbi! Bu kuluna acı da bunun neye ihtiyacı varsa hayırlara ersin; gönlü şen olsun, hatırı hoş olsun, kâr etsin, kazansın. Yâ Rabbi, ona teveccüh eyle...” demek.

c. Allah Tevbeleri Kabul Eder

Allah-u Teâlâ Hazretleri Tevvâb’dır.

Tâbe, *alâ* ile kullanılırsa “Allah’ın kula teveccüh etmesi” mânasına gelir. *Tâbe*, *ilâ* harf-i cerr’i ile kullanılırsa o zaman da “kulun Allah’a tövbe etmesi” mânasına gelir.

Tübtü ileyhi. “Ben Allah’a tövbe ettim.” demek. *Tâba’llâhu aleyhi*. “Allah ona teveccüh

buyurdu.” demek. Birisi alâ harf-i cerr’i ile kullanılıyor ötekisi ilâ harf-i cerr’i ile kullanılıyor, mânada bir fark oluyor.

Ama esas itibariyle *tâbe* fiili ne mânaya geliyor?

Teveccüh etmek, yönelmek demek. Kul Allah’a yönelip de el açıp da:

“—Yâ Rabbi, affet beni!” dediği zaman kul Allah’a tövbe etmiş demek oluyor.

Tâbe aleyhi dendiği zaman, Allah kuluna teveccüh etmiş; rahmetine mazhar etmiş, ihramına erdirmiş, ona lütfetmiş oluyor. Çünkü Allah bazı kullarına nazar etmez! Sen “*Yâ Rabbi!*” dersin, “*Allâhümme yâ Rabbenâ!*” dersin de Allah bazen teveccüh etmeyebilir!

Bir hadîs-i şerîfte geçiyor:

“—Kul ‘Yâ Rabbi!’ der, Allah ona nazar etmez!”

Yüzüne bakmıyor. Kulun günahı çok olduğundan, edepsiz, suçlu olduğundan, müstahak olduğundan Allah yüzüne bakmıyor. Kul gene yalvarıyor:

“—Yâ Rabbi!” diyor, ne yapsın; o kul, ötekisi âlemlerin Rabbi...

“—Yâ Rabbi!..”

“—Gene Allah teveccüh etmez, yüzüne bakmaz, ona nazar etmez!” diyor.

Kul gene boynunu bükmüş, gözyaşlarıyla:

“—Yâ Rabbi, ben ettim sen etme yâ Rabbi, pişmanım yâ Rabbi...”

Böyle üç defa ısrar edince, Allah-u Teâlâ

Hazretleri dermiş ki:

“—Ey meleklerim! Şahit olun, ben bu kulumu affettim! Çünkü bu kulum benden başka Rabbi olmadığını bildi, bana yöneldi, benden istiyor. O böyle yapmışken, ona suçundan dolayı karşılık vermemem, nazar etmemem, benim şanıma yakışmaz. Kulumdan utandım, onu affettim!”

(*Kad istahyeyyü min abdî*) “Kulumdan utandım, hayâ eyledim.”

“—Yâ Rabbi, yâ Rabbi...” derken, “Defol, seni kabul etmedim!” demeye alemlerin Rabbi hayâ ediyor.

Onun için Şeyh Sâdî, kitabında bu hadîs-i şerîfi bahis konusu ediyor da diyor ki:

“—Şu Rabbimizin rahmetinin, lütfunun genişliğine bak ki, günahı kul işliyor da Rabbimiz affetmemeye utanıyor! Günahı işleyen kul, affetmemeye utanan Rabbimiz.” diyor.

Şu rahmetinin genişliğine bak ki üç-beş defa ısrar edip “Yâ Rabbi...” dedi mi, demek ki sonunda affediliyor. Onun için bir de duada ısrar etmek vardır.

“—İstedim, olmadı.”

“—Kaç defa istedin?”

“—Dilimin ucuyla bir istedim ama aklım başka yerdeydi, fikrim, kalbim başka yerdeydi...”

Biraz devam et bakalım, bir iki Cuma gecesi uyuma, biraz yalvar, hayrını hasenâtını sürdür bakalım; sonunda elbet muradına erersin. Rabbü’l-âlemîn sana kızmıştır, gazap etmiştir;

affettirmeye çalış.

Etrafında, kapısında dönüp duracaksın: “Bu kapıdan gitmem yâ Rabbi!..” diyeceksin. Halkaya yapışacaksın, aman yâ Rabbi diyeceksin, yalvaracaksın!

Tabii edepli olmaya dikkat edeceğiz, hiç günah işlememeye dikkat edeceğiz de ne kadar işlemesek her işimiz hatadır. Ne kadar işlememeye çalışsak suçluyuz, günahkârız.

d. Gıybet Müslümana Yakışmaz

Derviş, dervişlikten haberi yok! İşi gücü gıybet, dedikodu, suizan vs. Neler nelerle karşılaşıyoruz!

Birisi diyor ki:

“—Hocam, Yalova’da birileri var, Mehmed Zâhid Kotku Hocamız’ın aleyhinde konuşuyorlar.”

“—Kim onlar?” dedim.

“—Falancanın dervişleri.”

“—İslâm’da, dervişlikte başkasının aleyhinde gıybet etmek var mı?”

Derviş, daha titiz müslüman demek.

Hem de vefat etmiş bir kimsenin aleyhinde konuşulur mu? Hem de böyle kerametleri zahir büyük evliyâullahtan bir zatın aleyhinde konuşulur mu? Ne biçim dervişlik? Onu kötüleyecek, kendisine taraftar toplayacak. Birisini kötüleyerek, birisinin aleyhinde konuşarak, dervişlik olur mu?!..

Hakikaten olan bir şeyi söyledi mi, gıybet

oluyor; günah! Olmayan bir şeyi söyledi mi, iftira oluyor; o da günah!

Birisini kötüleyerek taraftar kazanan bir tarikattan hayır gelir mi? Gelmez! Neden? Günahla yapılan bir şeyin sonundan hayır gelmez. Çünkü günahla yapılıyor. Kötülüyor...

Dedim ki:

“—Hiç olmazsa bari beni kötüleseydi! Ben yaşıyorum, işte gencim, vs. ama Mehmed Zâhid Kotku Hocamız; her sözü hoş, her sözü tatlı bir kimseydi. Her konuşan kaç tane kerametini görmüştür...”

Hiç mi kötüleyecek adam bulamadın?!..

Birisi, evliyâullahtan birisinin huzurunda gıybet yapıyormuş, birisinin aleyhinde konuşuyormuş. O evliyâullah, mübarek alim zat onu durdurmuş:

“—Sana bir soru soracağım. Söyle bakalım sen Hindistan taraflarına cihada gittin mi?”

“—Gitmedim efendim.” demiş. Eski zamanda oluyor.

“—Çin taraflarına savaşa gittin mi?”

“—Hayır oraya da gitmedim efendim.”

“—Rum taraflarına cihada gittin mi?”

“—Hayır oraya da gitmedim efendim.”

“—Afrika taraflarına cihada gittin mi?”

“—Hayır oraya da gitmedim efendim...”

İslâm âleminin her köşesindeki, her hududundaki devletleri soruyor:

“—Oraya cihada gittin mi, buraya gittin mi, buraya gittin mi?..”

“—Gitmedim, gitmedim...”

Gıybete başlamıştı. Dikkatini toplamak için soruyu soruyor. Dikkatini toplattırmış toplattırmış sorular soruyor, bakalım bu soruların arkasından ne gelecek diye insan merak ediyor. Birden sen filanca yere cihada gittin mi, diye bir soru soruyor.

Mübarek en sonunda yapıştırmış:

“—Pekiyi ya Hind’in, Çin’in, Rum’un, Acem’in kâfirleri senden bir zarar görmüyor. Onlara, kâfirlere dokunmuyorsun; müslüman kardeşlerinden ne istiyorsun?” demiş.

Onlar kâfir, dervişlik yapacaksan git cihad et! Git Bosna’ya, Hersek’e, git Karadağ’a Karabağ’a, git Kosova’ya; cihad et! Müslüman kardeşinden ne istiyorsun? Evliyâullahtan, salihlerden ne istiyorsun, günahkâr da olsa müslüman kardeşinden ne istiyorsun?

Birisini kötüleyerek, bilmediğin konularda ileri geri yalan yanlış konuşarak... Şahit lazım isbat lazım, şahit yok isbat yok! Hatta suç olsa bile konuşmak doğru değil, gıybet oluyor. Suç da değil, öteki adam suçlu da değil; bu konuşuyor!

Neden? Çünkü derviş değil! Çünkü yolu doğru değil, günah üzerine kurulmuş bir düzen, pohpohlamak üzerine, reklam üzerine kurulmuş yalan yanlış bir şey! Ondandır, hayır yok bereket yok!

e. Camide Durana Melekler Dua Eder

Demek ki camide duran insan meleklerin duasına mazhar olur ama kimseye ezâ etmediği ve bir de abdestini kaçırmadığı takdirde!

Abdest ne kadar hayırların başı; abdestli durdukça dua geliyor, sevap geliyor, rahmet yağıyor da abdesti kaçıverse iş gidiyor. Onun için büyüklerimiz demişler ki:

“—Derviş her zaman abdestli olacak!”

Namaz kılarken abdest almak tamam, Kur’an okurken abdest almak tamam, camiye gidiyorum abdest alacağım, her zaman abdestli oldu mu her zaman lütfa mazhar olur. Bir insan geceleyin abdestli yattı; abdestini aldı, dört rekât namaz kıldı, abdestli yattı. Abdestli yattığı için Peygamber Efendimiz diyor ki;

“—İç çamaşırıyla vücudu arasında bir melek...”

Siâr: insanın kıllarına değen iç çamaşırı demek. Demek ki Arabistan’da filan sıcak olduğundan üst elbisesini çıkartıyor, belki iç çamaşırıyla yatıyor diyelim.

“—Yâ Rabbi! Bu kulun abdestli yattı, sen buna rahmetini ihsan eyle! Bu kulunu lütfuna erdir!” diye dua eder. Abdestli yattı diye..”

Burada da ne görüyoruz?

Abdestli olduğun müddetçe camide beklerken sevap kazanmaya devam, meleklerin duasına ermeye devam ediyor. Demek ki büyüklerimizin bize tavsiyesi, nasihati, tarikatın adabı olan devamlı abdestli gezmek kârlı bir şeymiş.

Demek doğruymuş. Allah büyüklerimizden razı olsun ki, bize bu edebi öğretiler, biz de buna riayet edelim ki meleklerin duası, salât u selâmı daima üzerimize olsun.

Camiye mümkün olduğu kadar erken gelmeliyiz, kârı çok! Kimisi camiye geliyor. Namaza kaç dakika var? On beş dakika var... Karşı tarafa oturuyor. Bizim cami için demiyorum da Anadolu'yu gezdiğim zaman herhangi bir camide görüyorum. Sakallı, değnekli bastonlu, hacı babalar avluya geliyorlar, kumrular gibi, devrilmiş bir kavak ağacı vs. oraya diziliyorlar. Öyle diziliyorlar, oraya oturuyorlar; hepsi konuşuyor.

Caminin kapısı açık, içerisi serin, güzel cennet gibi; Kur'an okuyabilir, tesbih çekebilir...

“—Ne yapıyorsunuz burada?”

“—Daha ezan okunmadı!”

Mübarek içerde sevap var, burada bir şey yok; içeri gir, sevap kazan! Bir sûreyi ezberle, unuttuğun bir şeyi hatırla, tesbih çek, oradaki sohbetle bir fayda yok ki! Oradaki dünya konuşması! İçeri gir, sevap kazan; bunu bilmiyorlar.

Camiye erken geleceğiz, kimseyi ezâlandırmayacağız!

Cahil insanları da ezâlandırmayalım, yumuşak yumuşak söyleyelim, çoluk çocuğu da pataklamayalım:

“—Höt, konuşma, gülme, arkaya git, şöyle yap, böyle yap...”

Çocuk en öne geliyor. Sonra “Hadi bakalım, arkaya!” diyorlar, birisi kolundan tutuyor ikinci safa, üçüncüsü arka safa, daha arka safa, daha arka safa... Çocuğun içi bir burkuluyor, sonra etrafa bakıyor, kimse yok; kapıdan çıkıp gidiyor! Çünkü en arka safa atıldı. Ne yapmak lazım?

“—Evladım, ön safta büyükler durur, büyüklere hürmet etti mi insanın sevabı daha çok olur. Aferin sen en ön safa gelmiş oturmuşsun ama hacı amcalara, ihtiyarlara bırakırsan burada sevap daha çok... Peygamber Efendimiz’in zamanında çocuklar arka safta dururlarmış. Gel ben de seninle beraber şurada duralım!” demek lâzım.

Çocuğu kaldırıyor, kendisi oturuyor. Bu sefer çocuğun kafasında, “Bu ne biçim iş?” diye bir soru, aklı ermiyor. Yüreği parçalanıyor. Eza vermeyeceğiz, üzmeyeceğiz, gürültü patırtı yapmayacağız. Abdestli olarak bulunacağız. O zaman bu ecirlere, sevaplara nail olmak mümkün olur. Allah her yerde her zaman bizi edepli eylesin, dikkatli eylesin.

Bir profesör kardeşimiz var.

Profesör olup da namazlı niyazlı olmak çok mühim bir şeydir. Kolay değil, çünkü bunların hepsi başka türlü eğitim aldılar:

“—Amerikalı gibi ol, Fransız gibi, imansız gibi ol...” diye papyon kravatla, içkiyle şunla bunla yetiştirildiler.

Bilgi öğrenmek için değil, onlara entegre olsun diye Avrupa’ya gönderildiler. Onlar gibi olsun diye gönderdiler. Ama bizim kardeşlerimiz

Amerika'ya gitti, İngiltere'ye gitti; gene müslüman döndü. Namazlarını bırakmadılar, İslâm'dan ayrılmadılar; sağlam müslüman olarak döndüler. Bu, kıymetli bir şey. Kıymetini bilmek lazım! Çünkü o kadar tahsili görüp de bozulmamak kolay değil! Köyde durup bozulmamak kolay, tahsil görüp bozulmamak kolay değil!

Çünkü bizim tahsiller insanı çileden çıkartmak için ayarlanmıştır. Ayarı, dozajı öyledir. Talebe İmam-Hatibe gidince:

“—Vatan haini! Buraya ne diye geldin?” diye soruyla muhatap oluyor.

Benim kendi oğlum İman-Hatipte okudu. Bir hoca sorarmış:

“—Vatan hainleri! Ne geldiniz bu okula, İman-Hatibe ne geldiniz? Dinî olmayan bir mektebe gitseydiniz ya!”

Bir de; “Vatan haini!” diyor. Vatanı kurtaranlar şehidler, gaziler, mü'minler! Çocuğa İmam-Hatib'e geldi diye vatan haini diyor.

“—Burada ne işiniz var, aptal olduğunuzdan mı geldiniz, ölü mü yıkayacaksınız?..”

“—Pekiyi, ölü yıkamayı kimse öğrenmesin, ölülerimizi yıkamadan mı bırakacağız?” Ölü yıkamak sevap ya!

“—Ölü yıkamaya mı geldiniz?” diyor, çocuğu ölüden korkutuyor. İmam-Hatibe gelmesin diye öyle yetiştirmeye çalışıyorlar. Menfî yetiştirmeye çalışıyorlar.

Bu kadar menfî yetişmeden sonra adam profesör

olmuş, hem de sağlam profesör hem de bizim kardeşlerimizden! Sakin sakin de konuşur, Allah selamet versin. Edepli edepli de konuşuyor anlatıyor:

“—Hocam, sabahtan akşama yemek yememiştim. Kandaki şeker miktarının azaldığını hissettim. Doktorum, biliyorum, başım dönmeye başladı. Onun için bir kırıkırak aldım, vapurda Kadıköy tarafına geçerken bir tarafta kırıkırağı yemeye başladım!” diyor.

Bir-iki lokma ekmek filan yiyince, şeker miktarı düzeliyor, kriz geçiyor. Hatta şeker hastaları yanlarında şeker filan taşırlarmış. Böyle bir durum oldu mu geçsin diye hemen ağızlarına biraz şeker atıp emerlermiş. Ben bunu yeni öğrendim.

“Karşımdaki sırada bir sakallı adam yüksek sesle bağırmaya başladı, ‘Bre kâfir...’ Ben de, ‘Olur ya, kime kızdıysa kızmıştır.’ - Kendisi sakin bir insan, etliye sütlüye karışmaz bir insan- gene devam ettim. Adam gene hücumla devam ediyor, dikkat ettim; bir de baktım ki ‘Kâfir!’ dediği muhatap meğer benmişim.” diyor.

Namazlı niyazlı profesör ne yapmış?

“Kırıkırağın bir parçası —dikkat ediyorum ama farkında değilim— aşağı ayağımın dibine düşmüş:

“—Lokmaya hürmet etmiyorsun, bre kâfir...”

“—Ben öyle olduğunu bilsem onu yerden alırım. Söylese alırım, dikkat etmediğim için farkında değilim, yemeye de mecburdum. Ben hiç

konuşmamışım. Çünkü kendime alınmadım kâfir sözü vs. ben değilim ki!”

Birisi olmadık laflar söyleyince bu şahıs kendisi üzerine niye alınsın!

“—Ben alınmamıştım...” Fakat sağdan soldan o adama:

“—Def ol git buradan! Bak adam kibar, sana ses çıkartmıyor, gık demiyor; sen oturduğun yerden hop oturup hop kalkıp köpürüp patlıyorsun çatlıyorsun. Kalk buradan!” demişler.

Ne oldu şimdi? O adam İslâm namına bir söz söylemişti, bu sefer herkesin İslâm’a karşı reaksiyon göstermesine sebep oldu. Sevap mı kazandı, günaha mı girdi?

Vallahi günaha girdi! Çünkü zaten bir müslümana kâfir denmez! Sen ilk önce karşındaki adamı bir yokla bakalım,

“Kimsin?” de, dur bakalım, ne oluyorsun? Bilmediğin kılıkta Allah’ın nice kulları vardır. Sen de o göz yoksa biraz ihtiyatlı ol. Büyüklerimiz “Her gördüğünü Hızır bil!” demişler. Hırpani görürsün, adam evliyâ çıkar.

Dün bir zatla tanıştık:

“—Seneler önce Bursa’da Şemseddin Efendi diye çok yaşlı, 90 yaşında birisi vardı. Siz tanıdınız mı?” dedi, ben “Hayır. Herhalde ona yetişmedim.” dedim. “Biz o zatı ziyarete gidiyorduk.” diyor.

Bu; “Dur! Bir telgraf çekeceğim.” demiş. Etrafındakiler de ne telgrafı filan demişler. Bursa’da Şemseddin Efendi’nin Rh.A meclisine

varmışlar. O mübarek yaşlı zat, bu ziyaretçiye;
“—Tamam, telgrafını aldım.” demiş.

Hale bak! Gönülden gönle yol var! Bana;
“Telgrafını aldım, dedi. Ben zevkten mest oldum.” diyor. Ötekiler ne telgrafı diye işin farkında değil, işte bu başka telgraf!

Demek ki kimseyi üzmeyeceğiz, kimseye kötü gözle bakmayacağız; yumuşak davranacağız, tatlı tatlı konuşacağız.

Bir başka terzi kardeşimiz var, iyi derviş; tam hazmetmiş maşallah. Mehmed Zâhid Hocamız’ın sevdiği bir derviş kardeşimiz anlatıyor:

Kaş yapayım derken göz çıkartma misali. İslâm’a yardım edeyim derken İslâm’a reaksiyon uyandıran emr-i mâruf nehy-i münkerin usulünü bilmeyen insanın misali.

“—Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz’in türbesini ziyaret ettim. Avludan çıkacağım. Baktım avlunun ön tarafında blue jean pantolonlu bir adamla açık bir kadın! Adam kadının omuzuna elini atmış. Fesübhanallah, adımımı atacaktım, dışarıya gidecektim; gidemedim, durdum.”

Bu makama bu hâl yakışır mı?

“—Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz’in türbesinin önünde blue jean pantolonlu erkek, açık saçık kadın; o onun omzuna el atmış filan... Allah’a sığınarak dualar ederek kendi kendime döndüm...”

Edeple erkânla selâm vermiş:

“—Aziz kardeşlerim, kıymetli kardeşlerim.

Sizinle birkaç kelime konuşmak istiyorum, müsaade eder misiniz?”

“—Buyur hoca amca.” demişler.

“Çünkü güzel, kibar yanaştım.” diyor. Demiş ki: —”Buraya gelmeniz buranın kıymetini bildiğiniz gösteriyor. Burada yatan zatın ne kadar yüksek mertebeli bir insan olduğunu, Peygamber Efendimiz’in ev sahibi olduğunu, sancaktarı olduğunu, buralara cihad için geldiğini, evliyâullahın hepsinden büyük kimselerden olduğunu biliyorsunuz. Ama bağışlayın beni, affedin, bir şey hatırlatmadan gidemedim: Bir kardeşinizim, kusurum varsa beni bağışlayın, yüksek makam olduğu için buralara daha biraz saygılı gelmek lazım! Hani bu bacım başını örtse idi, siz de burada biraz daha saygılı dursaydınız... “

Çok güzel konuşmuş. Onlar da:

“—Teşekkür ederiz amca, biz bunu bilmiyorduk, kusura bakma!” demişler.

Kadın da erkeğe demiş ki;

“—Ben sana bir başörtüsü alsaydık da öyle girseydik demedim mi!..”

Ama memnun ayrılmışlar. Bu da meseleyi güzel bir şekilde söylemek...

Kimseyi ezalandırmayacağız, camide kimseyi üzmeyeceğiz. Abdestli olduğu müddetçe, insan sevap kazanmaya devam ediyor. Bu da hatırımızda kalsın!

f. Camiye Girince Edilecek Dua

Peygamber SAS Efendimiz bu hadîs-i şerîfnde diyor ki:³

إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ، فَلْيُسَلِّمْ ثُمَّ لِيَقُلْ: اَللّٰهُمَّ
اَفْتَحْ لِيْ اَبْوَابَ

رَحْمَتِكَ؛ فَاِذَا خَرَجَ، فَلْيَقُلْ: اَللّٰهُمَّ اَفْتَحْ لِيْ اَبْوَابَ
فَضْلِكَ

(حم.م.د.ن.ه.حب.طب.ق.عن أبي حميد)

RE. 44/10 (*İzâ dehale ehadükümü'l-mescide fe'l-yüsellim ale'nnebiyyi, sümme li-yekul: Allâhümme'ftah lî ebvâbe rahmetike; feizâ harace, felyekül: Allâhümme'ftahlî ebvâbe fadlik.*)

(*İzâ dehale ehadükümü'l-mescide fe'l-yüsellim*) “Sizden biriniz mescide girdiği zaman önce selâm versin. *Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llah'* desin. Çünkü mescidde kimse olmasa bile melekler vardır, senin görmediğin varlıklar vardır.

(*Sümme li-yekul*) Sonra desin ki: (*Allâhümme'ftah lî ebvâbe rahmetike*) “Yâ Rabbi! Sen bana rahmetinin kapılarını aç!”

³ Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.378, no:486; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.152, no:2096; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.660, no:20787; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.III, s.111, no:1874.

İnsan kendi evine girerken de selâm vererek girer. Hatta hiç kimse yoksa, (*Es-selâmü aleynâ ve alâ îbâdi'llâhi's-sâlihîn*) “Allah’ın selâmı bizim üzerimize olsun ve Allah’ın görünen görünmez, insten cinden varlıkların üzerine olsun!” diye dua edilir. Camiye de girerken selâm verilir.

Bazı rivayetlerde, (*ale'n-nebiyyi*) “Peygamber Efendimiz’e selam versin!” denmiş, salât u selâm getirmek de var.

SAS Efendimiz diyor ki;

“Selam versin, sonra da desin ki: (*Allâhümme'ftah lî ebvâbe rahmetike*) “Yâ Rabbi! Sen bana rahmetinin kapılarını aç!” desin.

“Nasip oldu, mescidin kapısından içeri giriyorum. Yâ Rabbi bana rahmetinin kapılarını da aç!” demiş oluyor.

İnsan, rahmetinin çeşitli kapılarının kendisine açılmasına dua edecek. Girerken sağ ayağıyla giriyor, güzel yerden çıkarken de sol ayağıyla çıkacak. Çıkılırken sol ayakla çıkılıyor, bırakılmak istenmiyor. Girilmek uğurlu, kademli olsun diye girerken sağ ayakla girilir. Sol ayağıyla çıkarken diyecek ki;

(*Allâhümme'ftahlî ebvâbe fadlik*) “Yâ Rabbi! Bana fadl u kereminin, ihsanının kapılarını aç!”

Dışarıda kazanç olur, alış-veriş, ticaret olur. Onun için, “İkramlarının, fazl u keremlerinin kapılarını aç!” diyor.

İçeride ne olur? Mânevî bir kazanç olur. “İçeri

girerken, ‘Rahmetinin kapılarını aç!’ diye; dışarı çıkarken, ‘İhsanın kapılarını aç!’ diye dua edilsin, buyurmuş.

g. Yâ Rabbi, Beni Şeytandan koru!

Başka bir rivayet şöyle:

Ebû Hüreyre RA’dan.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمْ الْمَسْجِدَ، فَلْيُسَلِّمْ عَلَى النَّبِيِّ،
وَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ افْتَحْ

لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ؛ وَإِذَا خَرَجَ، فَلْيُسَلِّمْ عَلَى
النَّبِيِّ، وَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ

أَعِصْمِنِي مِنَ الشَّيْطَانِ

(ن.ه. حب.ك. عن أبي هريرة)

RE. 44/10 (*İzâ dehale ehadükümü’l-mescide, felyüsellim ale’nnebiyyi, velyekul: Allâhümme’ftah lî ebvâbe rahmetike; ve izâ harace, felyüsellim ale’n-nebiyy, velyekul: Allâhümme a’sımnî mine’ş-şeytân.*)

(*İzâ dehale ehadükümü’l-mescide, felyüsellim*

⁴ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.490, no:765; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.V, s.375, no:40078; Taberânî, *Dua*, c.I, s.151, no:427; bû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.659, no:20783; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.III, s.111, no:1875.

ale'n-nebiyyi) “Sizden biriniz mescide girince Peygamber’e salât u selâm getirsin! (*Velyekul*) Ve desin ki: (*Allâhümme’ftah lî ebvâbe rahmetike*) Yâ Rabbi. Bana rahmetinin kapılarını aç, içeri giriyorum; sevaplara gark eyle, mânevî bakımdan lütuflarına erdir.!”

(*Ve izâ harace, felyüsellim ale'n-nebiyy*) “Çıkarken de gene Peygamber Efendimiz’e salât u selâm getirsin. (*Velyekul*) Ve desin ki: (*Allâhümme a’sımnî mine’s-şeytân*) “Yâ Rabbi! Beni şeytandan koru!”

Bu hadîs-i şerîf de bir başka duayı öğretiyor:

Burası mescid; burası sevaplı, melekli yer. Dışarısı şeytanlı yer, dışarıda şeytanlar fıldır fıldır dolaşır. Şeytanların en çok dolaştığı yer çarşı pazardır, en çok dolaştığı, en kalabalık olduğu yer orasıdır. Yalan yere yemin edilir, çeşit çeşit günahlar, aldatmacalar, tartılarda hileler, malların dizilmesinde, alınmasında satılmasında çeşit çeşit şeyler olur.

Mescidden dış aleme çıkıyorsun, Allah seni korusun! Kurtlar var, canavarlar, haydutlar var, şeytan var, dışarıda her şey var. Mescidin içi cennet bahçesi gibi! Mescidin dışında kalan insanı Allah korusun.

Çıkarken diyecek ki:

“—Yâ Rabbi! Beni şeytandan koru! Şurada sevap işledim; dışarı çıkıp da günahlara daldırtma, şeytana uydurma!”

Muhterem kardeşlerim!

Şeytandan kurtulmak, nefsi yenmek çok zor!

Hele Şimdi daha da zor çünkü Şeytanın işi kolaylaŐtı, günah kazanma sebepleri çoğaldı. Eskiden kadınlar açık olmuyordu, yüzleri örtülü oluyordu; bakmayan bakmıyordu. Şimdi kadınlar ssleniyor, kokulanıyor, donanıyor; hiç utanma arlanma yok! Fotoğraflar ektiriyorlar; gazetelere bastırıyorlar, mecmualarda, kapaklarda çıkıyor...

İnsan yürürken bir gazete kulübesinin nnden geçerken gözlerini yumup geçmesi lazım veyahut diğer tarafa dönüp geçmesi lazım. “Aman gazetelerde ne haber var...” filan diye bakarken felaket manzaralar ve resimler olabiliyor.

Allah cümlemizi Şeytandan korusun. Şeytan hem insanın dışında hem insanın damarlarının içinde geziyor. İçerden de vesvese verip alıŐıyor. İçerden de çalışıyor dıŐarıdan da, hem kalenin içinde hem dışında!

Ne yapacak?

Abdestli olacak, ağzı dualı olacak, çarŐıya pazara girerken tespih çeke çeke zikir ede ede dolaŐacak, Allah’a sığınacak...

Camiden ıkarken Şeytandan Allah’a sığınıyor, öyle olursa korunur.

Sonra; başı nde olacak, etrafa çok bakmayacak. Baktı mı gözü takılır, gözü bir takıldı mı daha takılır. İkinci bakıŐ günahtır; birinci bakıŐta mazur oluyor, ikinci bakıŐta günah başlıyor. Allah korusun, Allah saklasın!

Şu kadarını söyleyeyim ki;

Şeytan ta insanoğlu yaratıldığı zamandan beri var ve çalışıyor; sen daha toysun, senin daha dünyadan haberin yok, o aldatmanın her çeşidini biliyor. Âbidleri, zâhidleri, dervişleri nasıl aldatırım, zenginleri nasıl, kadınları, erkekleri nasıl aldatırım, insanları birbirlerine nasıl düşürürüm, karıyı kocayı birbirlerine nasıl kapıştırırım, evde nasıl kavga çıkartırım nasıl birbirlerini boşattırırım... Şeytan hepsini bilir, kandırmanın âlâsını bilir, her çeşidini bilir.

Onun için çok dikkatli olmak lazım! Allah bizi şeytanın şerrinden ve yarattığı her mahlûkun her çeşit şerrinden korusun, hıfz u himayesine daim eylesin...

İnsanın tehlikelerden korunması için üç tane kale var:

Bir: Mescid... Ama mescidde her zaman duramıyoruz; ticaret yapacağız, evimize gideceğiz, işimiz var gücümüz var.

İki: Kur'ân-ı Kerîm. Üç: Zikrullah.

İnsan Kur'ân okursa korunur, zikre devam ederse zikrettiği müddetçe korunur. Çünkü, zikrettiği zaman yanına şeytan gelmez. Allah zikredenle beraber olur. Allah CC beraber olduğu kulun yanına şeytan –haddine mi düşmüş– yanaşabilir mi? Bucak bucak kaçır.

Peygamber Efendimiz, Ebû Bekir es-Sıddîk Efendimiz'le oturuyordu. Müşrik, kâfir birisi geldi, Ebû Bekir es-Sıddîk Efendimiz'e hakaret etmeye, ağır sözler söylemeye başladı. O da sakin duruyor, bir taraftan da ne yapacak diye Peygamber Efendimiz'e bakıyor. Sonra

ona cevap vermeye başladı. Cevap vermeye başlayınca, Peygamber Efendimiz yerinden kalktı yürümeye başladı. O hemen cevabı filan bıraktı. Başımızın tacı Ebû Bekir es-Sıddîk Efendimiz hemen koştu;

“—Anam babam sana feda olsun yâ Rasûlallah, hatalı bir şey mi yaptım? Seni üzmem istemezdim, adam böyle ters sözler söylüyor diye cevap vermek istemiştim. Seni üzecek bir şey mi yapım yâ Rasûlallah, kıracak bir şey mi yaptım?”

“—Hayır, kıracak bir şey yapmadın ama sen susarken senin namına bir melek o herife cevap veriyordu. Sen konuşmaya başlayınca melek oradan ayrıldı, bir şeytan geldi; şeytanın gelme durumunda olduğu bir yerde de benim kalmam uygun olmadığından kalktım!” diyor.

Demek ki şeytan nerelere gelebiliyor, nasıl geliyor! İnsan okudu mu buralardan bazı ipuçları öğrenir. Hadîs-i şerîfleri okudu mu mânevî hayatın esrarını öğrenir. Bak Ebû Bekir es-Sıddîk Efendimiz görmüyor ama Peygamber Efendimiz o zamana kadar meleğin cevap verdiğini, ondan sonra şeytanın geldiğini görüyor.

Müşrikin birisi gene açmış ağzını yummuş gözünü, Peygamber Efendimiz’e hakaret ediyor! Peygamber Efendimiz beddua etmiş. Cebrail AS kalkmış, adamın yanına gitmiş; bir şey yapmış, dönmüş.

“—Ne yaptın yâ Cebrail?”

“—Ben onun içinden şu damarına şöyle bir şey yaptım ki tamam, onun işi bitik.”

Kim bilir ne kadar zaman sonra işi bitik! Cebrail gitti, Peygamber Efendimiz'in bedduası üzerine bir şey yaptı; onun hâli harap!

Ama nasıl bir şey? Başka insanlar görmüyor.

O bakımdan dışarı çıkarken abdestli olacağız, zikirli olacağız; Allah yardım eder!

Camiden çıkarken ne diyecek?

(Allâhümme'ftah lî ebvâbe fadlike) "Allahım, benim için fazlının, kereminin kapılarını aç!"

(Allâhümme a'sımnî mine'ş-şeytân) "Allahım, beni şeytandan koru!"

Çünkü kandırır, aldatır; damarına girer baktırır, konuşturur, söylettirir, söylemeye başladı mı da iki taraf kızışır, kavga gürültü kopar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi dinimizi iyi bilenlerden eylesin... Çünkü insan iyi bilmediği zaman ibadeti, sevabı kaçırabilir, kaş yapayım derken göz çıkartabilir, sevap umarken günaha düşebilir. Öğrenmek lazım!

Allah alim kullarını sever, alim kullarını yükseltir. İlim yolunda olan kullarını cennetine sokar, ilim yolu cennet yoludur. Onun için müslüman detay gibi de, teferruat gibi de görünse bütün incelikleri bir bir öğrenecek.

Allah razı olsun...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
18. 10. 1992 - İskenderpaşa Camii

Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.

